

Xerrarien, riurien i es farien regals

Aquella nit li costava dormir, més del que era habitual. Sentia i pensava el que no volia sentir ni pensar. “Tant se val”, es deia a si mateixa. Des que vivia sola s'havia acostumat a que, allò que calgués dir, s'ho deia a si mateixa.

No es podia treure del cap el que havia viscut la nit abans. Recordava que, com cada vespre, s'havia pres la pastilla per dormir i havia posat en pràctica el que havia après fa anys a classe de ioga. Respirar profundament, aspirar, aguantar, expirar... fins caure en aquell espai i moment en que tot és igual, quan el cos i les cabòries es rendeixen a la son.

Es des d'aquell espai profund i inconscient que va sentir una cridòria.

De sobte, l'habitació es va omplir de llum, una llum càlida. Era agradable!

Els va veure entrar l'un darrere l'altre. Se la varen endur a la cuina, una

cuina que no semblava la de casa seva però s'hi estava bé. Se sorprenia de la lleugeresa amb que es movia i es va deixar portar.

Els va reconèixer des d'un inici, hauria sigut impossible no fer-ho.

Els observava complaent. Es quedava fixada en la mirada trapella d'aquell nen espavilat que sempre l'havia omplert d'orgull i en el somriure sincer del seu marit, un home bo que tant enyorava.

Tot era familiar i alhora tot era diferent.

Tant aviat estaven tots a cals avis fent cagar el tió com al menjador de casa seva menjant torrons i brindant per les Festes. Ara també, amb els oncles i els cosins.

S'hi sentia bé al mig d'aquell guirigall. De cop i volta, el seu germà va desenfundar la guitarra i ara tots cantàvem nades.

Xerraven, reien i es feien regals.

De sobte, mentre pensava en tot plegat, aquell soroll escandalós, desagradable!

D'una revolada va agafar el mòbil que havia deixat a sobre la tauleta.

- Mare! Mare?
- Digui? Holaaa!
- Ai, que ja te n'havies anat a dormir?
- Nooo, no!

Mentia.

- Bon Nadal! Com que sempre te'n vas a dormir tant tard... em pensava que...
- Bon Nadal! Bon Nadal, fill! Quina hores és, aquí?
- Ui! Aquí tot just hem acabat de dinar. T'he volgut trucar abans que te n'anessis a dormir.

I saps què, mare? Tinc una bona notícia. Em volen per a un altre projecte.

- Molt bé, fill! Enhorabona.
- Em podré quedar un any més a l'oficina d'aquí, a Atlanta.

- Me n'alegro molt!

Mentia. Mentia?

- I tu, com estàs? I què? Demà, finalment, aniràs a dinar a aquell restaurant nou amb les teves amigues? Que bé que us ho passareu!
- Si, i tant! Em fa molta il·lusió!

No mentia. Tenia ganes de retrobar-se amb la Rosa i la Carme.

- Que vagi molt bé, mare! Bones Festes!
- Gràcies, fill! Igualment. Bones Festes!

Va apagar el telèfon amb recança però també amb una certa impaciència. Frisava per reprendre el son allà on l'havia deixat la nit abans, volia seguir vivint un somni que la feia sentir bé, el seu somni d'una nit de Nadal. Però aquella nit no va poder tornar a gaudir-lo. "Tant se val" va pensar. Sabia molt bé que tornar a viure el passat era impossible.

L'endemà es va llevar i, després d'esmorzar, en companyia de la ràdio, com feia cada matí, es va preparar per gaudir del dia. Havia quedat amb les seves amigues, i no les volia fer esperar. Es coneixien de feia temps i, tot i ser diferents, s'avenien molt. Una era soltera, tenia un caràcter alegre i era una dona independent; l'altra havia enviudat feia poc, com ella, però era valenta, i estava decidida a tirar endavant fos com fos. Passarien el dia de Nadal juntes. Xerrarien, riurien i fins i tot havien acordat fer-se regals.

Anna Coll i Bertran